

Sygn. akt: I C 220/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Ryndak
Protokolant:	sekr. sądowy Dorota Luboch

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r. na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) Sp. z o.o. we W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty Sądu Rejonowego w Opolu wydanego w postępowaniu upominawczym w dniu 4 maja 2004r. w sprawie (...), któremu postanowieniem z dnia 2 listopada 2004r. nadano klauzulę wykonalności w części co do odsetek ustawowych zasądzonych od kwot:

- 1.121,77 zł (jeden tysiąc sto dwadzieścia jeden złotych 77/100) od dnia 3 listopada 2004r. do dnia 1 października 2012r.,

- 3.604, 74 zł (trzy tysiące sześćset cztery złoty 74/100) od dnia 3 listopada 2004r. do dnia 1 października 2012r.,

- 2.071,21 zł (dwa tysiące siedemdziesiąt jeden złotych 21/100) od dnia 3 listopada 2004r. do dnia 1 października 2012r.,

- 983,69 zł (dziewięćset osiemdziesiąt trzy złote 69/100) od dnia 3 listopada 2004r. do dnia 1 października 2012r.,

II. oddała powództwo w pozostałym zakresie,

III. zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. we W. na rzecz powódki J. K. kwotę 1.259,25 zł (jeden tysiąc dwieście pięćdziesiąt dziewięć złotych 25/100) tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu.

I C 220/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 lutego 2016r. J. K. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Opolu z dnia 4 maja 2004r. w sprawie o sygnaturze akt (...) w części co do odsetek w kwocie 9.231,45 zł. Jednocześnie wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódka powołała się na treść art. 118 k.c. Komornik wszczął postępowanie egzekucyjne pismem z dnia 14 października 2015r., zatem przedawnieniu uległy odsetki od daty uprawomocnienia się nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym do 3 lat przed dniem złożenia wniosku egzekucyjnego przez wierzyciela.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w zakresie odsetek od kwoty 1.121,77 zł od dnia 12 lipca 2002 do dnia 2 listopada 2004r., od kwoty 3.604,74 zł od dnia 20 lipca 2002r. do dnia 2 listopada 2004r., od kwoty 2.071,21 zł od dnia 10 sierpnia 2002r. do dnia 2 listopada 2004r. oraz od kwoty 983,69 zł od dnia 27 sierpnia 2002 r. do dnia 2 listopada 2004r. i liczonych od dnia 2 października 2012r. do dnia 2 października 2015r. w pozostałym zakresie tj. co do żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego co do odsetek od dnia 3 listopada 2004r. do dnia 1 października 2012r. uznała powództwo w części dotyczącej przedawnienia ustawowych odsetek za okres od 11.09.2004r. do 13.10.2012r. i na zasadzie art. 101 kpc wniósł o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu. Zgodnie z tym przepisem zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu.

W uzasadnieniu swojego stanowiska strona pozwana podniosła, że biorąc pod uwagę, że odsetki za opóźnienie przedawniają się w trzyletnim okresie przedawnienia, a wniosek egzekucyjny został złożony przez wierzyciela w dniu 2 października 2015r. wierzyciel może dochodzić odsetek za okres od 2 października 2012r. do 2 października 2015r.

W odpowiedzi na odpowiedź na pozew powódka sprecyzowała swoje roszczenie i wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego wykonalności – nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 4 maja 2004r. wydanego przez Sąd Rejonowy w Opolu w części – w zakresie zasądzonych odsetek ustawowych od należności głównej liczonych od kwoty -1.121,77 zł od dnia 3 listopada 2004 do dnia 1 października 2012r.

-3.604,74 zł od dnia 3 listopada 2004 do dnia 1 października 2012r.

- 2.071,21 zł od dnia 3 listopada 2004 do dnia 1 października 2012r.

- 983,69 zł od dnia 3 listopada 2004 do dnia 1 października 2012r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 4 maja 2004 roku Sąd Rejonowy w Opolu wydał w sprawie V GNc 8553/03 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na skutek pozwu wniesionego w dniu 17 października 2003 roku przez (...) sp. z o.o. we W. przeciwko J. K. na kwotę 10.081,62 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 1.121,77 zł od dnia 12 lipca 2002 do dnia zapłaty

- 3.604,74 zł od dnia 20 lipca 2002r. do dnia zapłaty

- 2.071,21 zł od dnia 10 sierpnia 2002r. do dnia zapłaty

- 983,69 zł od dnia 27 sierpnia 2002 r. do dnia zapłaty, oraz kwotę 2.616,50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2.415,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Wymienionemu nakazowi została nadana klauzula wykonalności postanowieniem z dnia 2 listopada 2004 roku przez Sąd Rejonowy w Opolu.

Dowód: nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (...) z dnia 4 maja 2004 roku wraz klauzulą wykonalności

Następnie wierzyciel wystąpił z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Postępowanie egzekucyjne wobec swej bezskuteczności zostało umorzone. Na tytule wykonawczym zamieszczona jest wzmianka Komornika Sądowego z dnia 21 czerwca 2005r. i z dnia 19 lutego 2008 r. W oparciu o wymieniony tytuł z wniosku wierzyciela z dnia 2 października 2015 roku toczy się postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Nysie A. P. pod sygnaturą I(...)

Dowód: wniosek egzekucyjny z dnia 2 października 2015 roku (w aktach egz. (...)), oraz same akta (...)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Rozstrzygnięcie sprawy Sąd oparł na dokumentach znajdujących się w aktach niniejszej sprawy oraz sprawy komorniczej KM 972/15 , których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron.

Zgodnie z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. dłużnik może wytoczyć powództwo w celu pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. To powództwo zwane przeciwegzekucyjnym jest środkiem obrony przed egzekucją, przysługującym dłużnikowi. Przedmiotem sporu w sprawie jest wykonalność tytułu wykonawczego. Zasadność roszczenia stwierdzonego orzeczeniem sądowym może być rozpatrywana tylko na podstawie zdarzeń, które nastąpiły po wydaniu orzeczenia sądowego. Tym samym nie mogą być to zdarzenia oparte na zarzutach poprzedzających wydanie tytułu egzekucyjnego. To powództwo może być wytoczone dopiero po nadaniu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności, chociażby egzekucja nie została jeszcze wszczęta.

Jak wskazuje się w literaturze przez „zdarzenia” należy rozumieć wyłącznie zdarzenia leżące u podstawy świadczenia wynikającego z zobowiązania dłużnika objętego tytułem egzekucyjnym. Zdarzeniami w oparciu, o które można żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego są okoliczności lub fakty, z którymi przepisy prawa materialnego łączą wygaśnięcie zobowiązań, albo które powodują niemożność egzekwowania świadczeń wynikających z tytułu egzekucyjnego. Zauważyć należy, że w drodze postępowania o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności nie jest możliwym wzruszenie prawomocnego rozstrzygnięcia sądu stanowiącego tytuł egzekucyjny, a możliwe jest jedynie pozbawienie jego atrybutu wykonalności.

Zauważyć należy, że art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. odnosi się jedynie do zdarzeń, które nastąpiły po powstaniu tytułu egzekucyjnego, a gdy tytułem jest orzeczenie sądowe - jedynie w okresie po zamknięciu rozprawy. Powództwo przewidziane w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. nie prowadzi i nie może prowadzić do ponownego merytorycznego rozpoznania sprawy zakończonej prawomocnym orzeczeniem sądu. W związku z tym nie jest dopuszczalna merytoryczna zmiana uprzednio wydanego prawomocnego orzeczenia w oparciu o przepis art. 840 k.p.c. (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 1972 r., II PR 372/72, OSP 1973/11/222). Podważenie prawomocnego orzeczenia może bowiem nastąpić jedynie w trybie wznowienia postępowania, stwierdzenia nieważności orzeczenia lub kasacji, jako trybie wyłącznie właściwym do uchylecia prawomocnych orzeczeń.

Przesłanką zastosowania art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. jest stwierdzenie, że - pomimo prawomocności orzeczenia - orzeczenie to nie może być egzekwowane na skutek nowych zdarzeń, jakie nastąpiły po zamknięciu rozprawy. W wypadku powództwa opozycyjnego opartego na przepisie art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. przedmiotem badania może być jedynie okoliczność, czy po powstaniu tytułu egzekucyjnego, nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Jeżeli tytułem jest orzeczenie sądu badanie dotyczyć będzie również zdarzeń, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy. Poza zakresem orzekania znajduje się badanie stosunku cywilnego, który łączył strony i który był podstawą wydania tytułu egzekucyjnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2011 r., V CSK 199/10 LEX nr 786397).

Wskazać ponadto należy, że zgodnie z treścią art. 125 § 1 k.c. roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu, przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Podkreślić należy, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 15 stycznia 2014 r. (I CSK 197/13, LEX nr 1438401), który Sąd orzekający w całej rozciągłości podziela, określony w art.

125 § 1 k.c. dziesięcioletni termin przedawnienia ma zastosowanie do stwierdzonych wyrokiem roszczeń o odsetki za opóźnienie wymagalnych w chwili uprawomocnienia się wyroku. Trzyletniemu przedawnieniu ulegają stwierdzone wyrokiem roszczenia o odsetki za opóźnienie należne i wymagalne po dniu uprawomocnienia się wyroku.

Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c.). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.p.c.). W razie przerwania przedawnienia przez czynność w postępowaniu przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym albo przez wszczęcie mediacji, przedawnienie nie biegnie na nowo, dopóki postępowanie to nie zostanie zakończone (art. 124 § 2 k.p.c.).

Bezsprzecznie w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Opolu wydał nakaz zapłaty w dniu 04 maja 2004 r., w którym zasądzono od J. K. na rzecz (...) Sp z o.o. we W. kwotę 10.,081,62 zł wraz z odsetkami, szczegółowo wskazanymi w orzeczeniu. Następnie w dniu 2 listopada 2004 r. Sąd Rejonowy w Opolu wydał postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności, co oznaczało pierwsze przerwanie biegu przedawnienia wykonania orzeczenia wydanego przez Sąd Rejonowy w Opolu. Następnie wierzyciel wystąpił z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego, które po raz drugi przerwało bieg terminu przedawnienia. Bieg przedawnienia nie mógł rozpocząć się na nowo do czasu zakończenia postępowania egzekucyjnego wobec dłużnika. Postępowanie egzekucyjne zostało umorzone postanowieniem komornika z dnia 19 lutego 2008 r. i od tego momentu rozpoczął na nowo bieg terminu przedawnienia. Termin przedawnienia roszczenia głównego określonego w nakazie zapłaty oraz zasądzonych w nim odsetek wymagalnych na dzień wydania rozstrzygnięcia, wynosił lat 10, a odsetek za opóźnienie stwierdzonych nakazem zapłaty, których termin wymagalności następował po dniu uprawomocnienia się nakazu – 3 lata (art. 125 § 1 k.c.)

Pismem nadanym w Urzędzie Pocztowym w dniu 2 października 2015 r. wierzyciel wniósł do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Nysie A. P. o wszczęcie postępowania egzekucyjnego wobec J. K., czym przerwał bieg terminu przedawnienia. Tym samym nie doszło do przedawnienia roszczenia głównego oraz odsetek za opóźnienie zasądzonych odpowiednio od dnia 12.07.2002 r., 20.07.2002 r., 10.08.2002 r., 27.08.2002 r. (daty od których odsetki zostały zasądzone od poszczególnych kwot w nakazie zapłaty) do dnia 04 maja 2004 r. (dzień, w którym został wydany nakaz zapłaty). W związku z podjęciem czynności zmierzającej bezpośrednio do wyegzekwowania roszczenia, przerwany został także bieg przedawnienia w odniesieniu do odsetek wymagalnych po dniu wydania orzeczenia, a przed trzema latami od daty złożenia wniosku o wszczęcie drugiego postępowania egzekucyjnego tj. od dnia 2 października 2015 r. Zatem odsetki za okres od dnia 4 maja 2004 r. do dnia 1 października 2012 r. uległy przedawnieniu i wierzyciel nie może ich od dłużnika przymusowo egzekwować.

Odnośnie odsetek za okres od 4 maja 2004 r. (od dnia wydania nakazu zapłaty) do dnia 2 listopada 2004 (do dnia wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności) wskazać należy, iż odsetki te przedawniły się w dniu 19 lutego 2011 r. , w związku z upływem 3 lat od daty rozpoczęcia biegu terminu przedawnienia, po jego przerwaniu , które nastąpiło w wyniku wszczęcia pierwszego postępowania egzekucyjnego. Biorąc jednak pod uwagę, iż strona pozwana uznała powództwo, co do żądania pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, co do odsetek za okres od dnia 3 listopada 2004 r. do dnia 1 października 2012 r. (odpowiedź na pozew z dnia 21 marca 2016 r.), Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania oświadczenia o uznaniu powództwa przez pozwanego.

W myśl art. 213 § 2 k.p.c., Sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że jest ono sprzeczne z prawem, zasadami współzycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Ocena, czy zachodzi jedna z wymienionych przesłanek niedopuszczalności uznania powództwa, powinna nastąpić w zasadzie wyłącznie w świetle materiału procesowego znajdującego się w aktach sprawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 21 stycznia 1999 roku, sygn. akt I ACa 890/98, OSA 1999 r., nr 11-12, poz. 52).

Uznanie powództwa jest aktem dyspozycyjności pozwanego, który nie tylko uznaje samo żądanie powoda, ale i to, że uzasadniają je przytoczone przez powoda okoliczności faktyczne i godzi się na wydanie wyroku uwzględniającego to żądanie (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z 28 października 1976 r., sygn. akt II CRN 232/76, OSNCP 1977 r., nr 5-6, poz. 101, oraz z 14 września 1983 r., sygn. akt III CRN 188/83, OSNCP 1984 r., nr 4, poz. 60).

W obecnym stanie prawnym, Sąd nie jest uprawniony do badania, czy uznanie powództwa jest zgodne z obiektywnie istniejącym stanem faktycznym. Podejmowanie jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej przez Sąd byłoby bowiem sprzeczne z wyrażoną *expressis verbis* zasadą związania Sądu uznaniem powództwa. Dopiero w sytuacji, gdy z akt sprawy jednoznacznie wynika, że uznanie powództwa jest sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub ma na celu obejście prawa, ale okoliczności te nie były dostatecznie wyjaśnione, Sąd może przejawiać inicjatywę w celu ich ustalenia zgodnie z prawdą.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie nie zachodziły jakiegokolwiek przesłanki uzasadniające kwestionowanie uznania powództwa przez pozwanego. Okoliczności sprawy w zakresie niezbędnym do oceny uznania, były bezsporne. W świetle powyższego Sąd uznał, iż oświadczenie pozwanego o uznaniu powództwa było skuteczne oraz nie budziło żadnych wątpliwości.

W zakresie kosztów Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. W związku z tym, iż powód wygrał proces w 75 % (żądanie 9.231,45 zł- zasądzono 6.858,88 zł) koszty zostały rozdzielone w takim samym stosunku. Łączne koszty postępowania jakie poniosły strona powodowa stanowiła kwotę 1.679,00 zł (koszty zastępstwa 1200 zł, koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa 17 zł opłata sądowa 462,00 zł), a 75 % tej kwoty stanowi 1.259,25 zł.

Na uwzględnienie nie zasługiwał przy tym wniosek pozwanego o zasądzenie od powódki kosztów zastępstwa procesowego, przy uwzględnieniu treści art. 101 k.p.c. Wprawdzie pozwany odpowiadając na pozew wniesiony w niniejszej sprawie uznał jego żądanie, to jednak nie sposób przyjąć, iż nie dał on powodów do jego wytoczenia, a jest to przesłanka *sine qua non* do zastosowania wskazanego wyżej przepisu.

W świetle poglądów doktryny i orzecznictwa, pozwany nie daje powodu do wytoczenia powództwa, jeżeli jego stosunek wobec roszczenia powoda, oceniony zgodnie z doświadczeniem życiowym, usprawiedliwia wniosek, że powód uzyskałby zaspokojenie swojego roszczenia bez wytoczenia powództwa. Równocześnie jednak omawiany przepis co do zasady nie ma zastosowania w tych wypadkach, gdy osiągnięcie skutku prawnego nie może nastąpić w inny sposób niż tylko przez wytoczenie powództwa, choćby zamiary stron były całkowicie zgodne. W tym miejscu należy przytoczyć stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w postanowieniu z 6 grudnia 2012 roku w sprawie sygn. akt IV Cz 121/12 (LEX numer 1288733), który stwierdził, że jeśli zachodzą okoliczności stanowiące podstawę powództwa opozycyjnego, o którym mowa w art. 840 k.p.c., sam fakt dysponowania przez wierzyciela tytułem wykonawczym, który może stanowić podstawę egzekucji, daje dłużnikowi powód do wytoczenia sprawy w rozumieniu art. 101 k.p.c. Jeśli więc w takiej sytuacji powództwo zostaje wytoczone przez dłużnika i w toku procesu wierzyciel wydaje dłużnikowi sporny tytuł wykonawczy, to dłużnik zasadnie może domagać się zasądzenia zwrotu kosztów procesu na podstawie art. 98 k.p.c., podnosząc, że zaspokojenie roszczenia nastąpiło na skutek wytoczenia powództwa.

Dominujący jest pogląd, iż powództwa przeciwegzekucyjne należą do powództw o ukształtowanie prawa i stanowią środek prawny niweczący skutki prawomocnego orzeczenia. Wyrok konstytucyjny przekształca istniejący dotąd między stronami stosunek prawny, przy czym wyrok wydany na tle art. 840 k.p.c. działa *ex nunc*. Celem zaś powództwa opozycyjnego jest udaremnienie możliwości przeprowadzenia jakiegokolwiek egzekucji na podstawie określonego tytułu wykonawczego. (por. uchwała Sądu Najwyższego z 30 marca 1976 roku, sygn. akt III CZP 18/76; LEX numer 1972). Powództwo takie może być wytoczone niezależnie od tego, czy przeciwko dłużnikowi została już wszczęta egzekucja, byleby zobowiązanie objęte tytułem wykonawczym było wymagalne. Wówczas dłużnik może żądać pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego tak długo, jak długo zachodzi możliwość wykonania tego tytułu. W doktrynie zasadnie wskazuje się, że już samo istnienie możliwości wykonania tytułu wykonawczego, czyli istniejąca zdolność do egzekucji, pozwala na wystąpienie z powództwem zmierzającym do uniemożliwienia przeprowadzenia egzekucji z tego tytułu wykonawczego.

Z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. wynika, że konstytutywny skutek wyroku – uwzględniającego powództwo opozycyjne – dłużnik uzyska po wykazaniu, że po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Powód w pełni osiąga swój cel związany z tym powództwem, jeżeli uzyska orzeczenie stwierdzające, że tytuł został pozbawiony wykonalności. Tym samym nie sposób zgodzić się z twierdzeniami pozwanego, że wydanie przez Komornika Sądowego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego na skutek wniosku pozwanego, doprowadziłoby do zaspokojenia powódki w ramach jej roszczenia, bez konieczności występowania na drogę postępowania sądowego. Co więcej – w realiach niniejszej sprawy, gdy egzekucja komornicza wobec powódki została już wszczęta i była prowadzona, jedynym działaniem, jakie ta mogła podjąć, było wytoczenie przedmiotowego powództwa. Tylko w ten bowiem sposób mogła ona podjąć skuteczną merytoryczną obronę przed toczącym się postępowaniem egzekucyjnym. Oceny takiej nie zmienia przy tym fakt, że w piśmie z 21 marca 2016 r. roku pozwany złożył wniosek o umorzenie egzekucji w zakresie odsetek za okres od dnia 2 listopada 2004 r. do dnia 1 października 2012 r.

Kolejnym argumentem uzasadniającym stanowisko Sądu, iż nie ma podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 101 k.p.c., jest okoliczność, że wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego został złożony przez pozwanego dopiero po otrzymaniu przez niego odpisu postanowienia z 22 lutego 2013 roku o udzieleniu zabezpieczenia roszczenia przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego wraz z jego uzasadnieniem. Tym samym pozwany już wówczas posiadał wiedzę o toczącym się postępowaniu i podniesionym przez powódkę zarzucie przedawnienia. Nie można więc zgodzić się z twierdzeniami pozwanego, iż wniosek o umorzenie postępowania egzekucyjnego został przez niego złożony z własnej woli, gdy nie wiedział jeszcze o mającym się toczyć postępowaniu. Niezależnie jednak od powyższego, jeszcze raz podkreślenia wymaga, iż jedynym w pełni skutecznym działaniem, jakie mogła podjąć powódka, było wniesienie powództwa opozycyjnego i uzyskanie sądowego wyroku pozbawiającego nakaz zapłaty wykonalności. W świetle poczynionych wyżej rozważań, takie stanowisko Sądu nie powinno budzić wątpliwości.

Wobec powyższego, na podstawie przytoczonych przepisów orzeczono jak w sentencji.